

nisterier og embedsmænd osv., om de kan få lov til at lave tætte samarbejder? Som et eksempel kunne jeg nævne, at samarbejdet om ungdomsskoler og andet altså kræver en ret lang procedure.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Konsekvensen af det svar, som fru Gitte Seeberg kom med, er da klart, at så vil De Konservative altså alligevel acceptere forringelser på hjemme-hjælpen. Det kan jo ikke være andet; det må vi konstatere her. De Konservative prioriterer altså hjemmevernet fremfor hjemmehjælp til de gamle.

Villy Søvnald (SF):

Kampen om velfærden var meget central, hvis vi husker godt et år tilbage til valgkampen, og det er den vel hele tiden, fordi det er det, der optager mennesker her og nu.

Vi har lavet den konstruktion, hvor en meget stor del af velfærden udmøntes decentralt i kommuner og amter. Den hovedlinje har vi været enige i og er vi enige i, men vi forudsætter, at det foregår under den civiliserede ramme, at vi fastlægger nogle minimumskrav om, hvilke opgaver der så skal løses. Det er derfor, at det er så afgørende, at der indgås aftaler, der sikrer rum til at fastholde og udbygge centrale velfærdsområder for gamle, for syge, for børn og for udstødte.

Sidste års aftale om den kommunale økonomi var den strammeste aftale i mange år. Vi i SF er med på, at økonomien skal hænge sammen, og derfor var vi med til at lave pinsepakken, hvor hensigten var at begrænse det private forbrug for netop at sikre rum til det offentlige forbrug. Resultaterne af den meget stramme aftale har været – synes vi – voldsomme nedskæringer i hjemmehjælpen for de gamle og de handicappede i et omfang, jeg ikke kan huske at jeg har set, siden den borgerlige regering trådte til i 1982.

Jeg tror, at mange folk uanset alle statistikkerne spørger: Er vi virkelig blevet så fattigt et samfund siden da, at vi ikke har råd til at yde den fornødne hjælp? Og svaret er, at selvfølgelig er vi ikke det. Vi er blevet et langt, langt rigere samfund, og derfor har vi også råd til at yde den fornødne hjælp. Vi er rigere end nogen sinde før.

Jeg tror, at mange spørger om det samme på børneområdet. Jeg vil godt kvittere for den ud-

bygning, der har fundet sted fra 1993 og frem til i dag. Til gengæld er den jo delvis betalt af serviceforringelser, en blanding af kortere åbningstid på et stadig mere fleksibelt arbejdsmarked, dårligere normering og højere forældrebetaling på daginstitutionsområdet. Specielt er det gået hårdt ud over vores skolefritidsordninger, som er det eneste område, der ikke er lovreguleret, og hvor vi har oplevet nogle ganske voldsomme prisstigninger.

Vi er heller ikke tilfredse i SF med indsatsen på sygehusområdet og vil også godt her give et signal om, at vi gerne vil være med til at bruge flere penge på at lave et bedre sygehusvæsen, selv om vi også anerkender, at det ikke er hele problemet.

Endelig betyder aftalen fra sidste år på det amtslige område, at indsatsen over for de grupper, der virkelig har det svært, skrues ned. Det drejer sig om den del af socialområdet, som amterne tager sig af, typisk de specialiserede områder, dvs. de sindslidende, misbrugerne, anbringelserne og de handicappede. Det er alle uden undtagelse områder, hvor opgaverne presser sig på, og hvor der mangler ressourcer til at løse påtrængende opgaver.

I den forbindelse er en af de alvorligste sætninger fra sidste års aftale den, der er lavet med Amtsrådsforeningen om, at man ikke kan påregne samme udgiftsstigning på amternes sociale område. Her hænger det for alvor ikke sammen. Det er netop på de områder, som er i alle politikeres søgelys – misbrugere, sindslidende, børn, der skal anbringes, og udstødte – at man drokler forventnings- og ambitionsniveauet ned.

Vi oplever så også i dag efter indgåelsen af aftalen det underlige, at ansvaret for forringelserne bliver til et spil sorteper: Regeringen lægger op til en stram aftale, men siger, at det her ikke er dens skyld; det må kommunerne tage ansvaret for. Kommunerne siger, at det her ikke er deres skyld; der er lavet en stram og aftale, det er regeringens ansvar. Imens kan folk så undrende stå i et hjørne og se, at velfærden forsvinder.

Det er et dybt betænkeligt ansvarsforflygtigende spil, og jeg tror i øvrigt – hvis regeringen endelig vil have et godt råd – at det er en selvstændig årsag til, at det går skidt i meningsmålingerne, nemlig på grund af folks positive forventning om, at en socialdemokratisk ledet regering på de her fundamentale velfærdsområder er i stand til at levere noget, der